

Homofili i et bibelsk perspektiv

- En vejledning fra FrikirkeNet

Forfattere: Johnny Hansen, Jürgen Galonska, Lars Due-Christensen, Leif Petterson, og Tonny Jacobsen.

Indholdsfortegnelse

Homofili i et bibelsk perspektiv.....	1
Indholdsfortegnelse	2
Indledning	4
Skabelsessynet og homoseksualitet	5
Mennesket er skabt af den treenige Gud.....	5
Mennesket er skabt i den treenige Guds billede	5
Mennesket er skabt til Jesus Kristus.....	6
Mennesket blev skabt som mand og kvinde.....	6
Gud indstiftede ægteskabet	6
Gud velsignede mennesket	7
Skabelsessynet og syndsforståelse.....	7
Bibelsyn	9
Hvorfor afklare dette?.....	9
Forskellige bibelsyn blandt kristne.....	9
Hvad betyder inspiration?.....	10
Bibelens selvforståelse.....	10
Nødvendigheden af en fortolkning	12
Fortolkningsprincipper	12
Et forsøg på et offentligt udsagn om vores bibelsyn:	13
En fortolkning af de bibelsteder, der omtaler homoseksualitet	14
Generelt.....	14
Det Gamle Testamente.....	14
Første Mosebog 19:1-29: Sodoma og Gomorra.....	14
Tredje Mosebog 18:22 og 20:13	14

Det Nye Testamente.....	14
Markusevangeliet 7:17-23.....	14
Første Korintherbrev 6:9-11.....	15
Første Timotheusbrev 1:10.....	16
Romerbrevet 1:16-32.....	16
Praktisk vejledning til præster og rådgivere.....	18
Hvad nu hvis det er medfødt?	19
Er orientering og adfærd ikke det samme?.....	19
Er homoseksualitet ikke bare en del af min identitet?	20
Hvordan kan noget være forkert, når det gør mig glad?.....	20
Har alle ikke ret til at være lykkelige og opleve kærlighed?	21
Kan man ikke bare selv vælge, hvilket køn man vil være?.....	21
Er det ikke fordømmende, at sige homoseksuel praksis er synd?	21
Frank Worthen's 10 konkrete skridt til at opgive en homoseksuel livstil.....	22
Hvordan kan kirken rumme mennesker, som kæmper med eller lever en homoseksuel livsstil, og som ikke nødvendigvis anser den som værende forkert?.....	23
Afslutning	25

Indledning

Dette skrift vil fremlægge vores forståelse af homofili set i et bibelsk perspektiv.

Skriftet henvender sig til ledere og medarbejdere i kirker, der ønsker at basere deres etik på en grundlæggende troskab mod Bibelens autoritet.

Skriftet gør først rede for vores forståelse af synd, køn, parforhold og velsignelse i et skabelsesteologisk perspektiv. Dernæst gør det rede for vores bibelsyn for at afklare, hvilket grundlag vi argumenterer på. Dernæst følger en eksegetisk gennemgang af de bibeltekster, der behandler homofili, inden skriftet slutter med praktisk vejledning til kirkeledere og -medarbejdere.

Skabelsessynet og homoseksualitet

Mennesket er skabt af den treenige Gud

Skabelsesberetningen er en mystisk beretning. Den kan ikke sættes ind i en klassisk, videnskabelig ligning, men er mere i familie med uforklarlige fænomener, som eksempelvis ses i kvantefysikken. Alligevel kan det hævdes, at skabelsessynet i lighed med kvantefysikken kan rummes af fornuftens forudsætninger. Således skrev Albert Einstein i slutningen af sit liv, at naturens lovbundethed afslører et så overlegent intellekt, at al vores menneskelige tænkning og orden i sammenligning med denne fornuft bliver til næsten ingenting. Jo mere videnskaben opdager af universet og de love, som styrer det, des mere henvises vi til en uendelig, fornuftig skaber.

Har Einstein ret i denne tese, er der en lang række følgeslutninger, som er indlysende og dermed fornuftige. Er der en uendelig, fornuftig skaber, kan man hævde, at skaberværket har en teleologisk (dvs. formålsbestemt) karakter. Har den uendelige, fornuftige skaber et formål med det skabte, kan det endvidere hævdes, at det er sandsynligt, at han har en teistisk (dvs. Gud aktivt griber ind i menneskets historie) frem for en deistisk (dvs. Gud holder sig på afstand af menneskets historie) karakter. Altså at han er en Gud, som kommunikerer, og som træder frem, og som blander sig i det skabte. Om Bibelen og dens budskab så er et konkrete udtryk for dette, er primært et trosspørgsmål.

Vi tager udgangspunkt i en uendelig, fornuftig skaber, der skaber med et formål og derfor vælger at kommunikere og træde frem. Vi tror, at Bibelen og dens budskab er et udtryk for dette. Derfor tager vi udgangspunktet i Bibelen, når vi skal beskrive det kristne skabelsessyn.

Mennesket er skabt i den treenige Guds billede

At mennesket er skabt i Guds billede indebærer, at menneskets ontologiske (dvs. læren om væren) essens både ligger uden for det selv og er indvævet i dets selv. Menneskets metafysiske dna er således Guds væsen, og man kan derfor hævde, at mennesket i udgangspunktet er designet til at have sit identitetsmæssige rodnet indflettet i Guds væsen. Det indebærer, at mennesket i sin selvforståelse og selvdannelse er helt og aldeles afhængig af Gud. Dette kalder på en grundlæggende indstilling af ydmyghed hos det skabte i forhold til skaberen.

Selve skabelsen er knyttet til Gud Fader, der udtaler sit levende ord, som er Jesus Kristus. Det indebærer, at skabelsen er både historie og nutid. Gud skabte - og Gud skaber. Hver gang ordet tales, og Helligånden tager sløret fra et menneskes øjne, sker der en skabelsesakt.

Jo mere vi ser, indser, hører og erkender ham, som vi kommer fra, des mere formes vi i hans billede. Det sker individuelt, og det sker i høj grad i fællesskabet, hvor vi vokser op til ham, som er hovedet for fællesskabet, nemlig Jesus Kristus. Derfor kan vi ikke forstå eller bedømme et menneske udelukkende på grundlag af dets fortid og nutid - vi er nødt til at medregne menneskets fremtid; det, som mennesket skal blive. Eller rettere: har mulighed for at blive (jf. Første Johannesbrev 3:2) Dette er helt afgørende for synet på os alle - inklusiv den homoseksuelle. Ingen af os findes i en færdig, fastlåst identitet. Vi har alle et forvandlingspotentiale.

At mennesket er skabt i Guds billede, taler om det enkelte menneskes værdi og storhed. At vælge et andet ontologisk udgangspunkt for mennesket vil altid medføre en degradering og en udhulning af menneskets værdi og værdighed. I sagens natur kan der ikke gives et mere værdifuldt, stort eller værdigt udgangspunkt.

Mennesket er skabt til Jesus Kristus

Det, som noget *er til*, angiver meningen med dets essens. Her fornemmer vi skaberværkets teleologiske (formålsbestemte) struktur. Det, som vi er, er vi ikke til eller for os selv, men til og for Jesus. Det betyder, at vi ikke blot kommer fra ham, men også er på vej til ham.

Alt, hvad der fører os til Jesus, er i denne forståelse meningsfuldt, mens alt, hvad der fører os væk fra ham, er meningsløst. Derfor kan vi ikke forstå mennesket inklusive os selv, hvis vi ikke kender Jesus, som er både essens og formål. Omvendt gælder det også, at jo mere vi kender ham, des bedre kender vi os selv og andre.

Mennesket blev skabt som mand og kvinde

I forskelligheden og genkendelsen finder manden og kvinden sin identitet. Den var ukomplet, da der i skabelsens morgen kun var én person og dermed kun et køn. Der måtte en anden person og et andet køn til - det var ikke godt for mennesket at være alene. Manden bliver først sig selv, når han relaterer til kvinden, og kvinden bliver til af manden. Vi fremkalder så at sige hinanden. Dette sker i kraft af, at der er en anden ligesom mig ... samtidig med at denne anden også er forskellig fra mig, altså af et andet køn. For at blive hel i min identitet må jeg forenes med eller relatere til både det, jeg ligner, og det, jeg mangler - det, som er kønsmæssigt forskelligt for mig. Sådan er skabelsesordenen som den fremstilles i Første Mosebog.

Gud indstiftede ægteskabet

Ægteskabet er den første institution, som Gud indstifter. Tilsyneladende gør han det i umiddelbar forlængelse af skabelsen af manden og kvinden. Manden mangler noget, kvinden er taget ud af ham. De er forskellige, men har noget af sig selv i den anden. Gud indstifter ægteskabet som ramme for foreningen af manden og kvinden. I denne ramme fuldbyrdes ægteskabet i udtrykket, *de skal blive ét kød*.

Jesus fremhæver denne orden ved at lave en direkte reference til dette afsnit og uddyber, *hvad Gud har sammenføjnet, må et menneske ikke adskille*. Her understreges det, at ægteskabet er noget mere end en praktisk ramme for en social konstruktion. Det er direkte knyttet til skaberen og hans skabelsesorden. Følgelig kan ægteskabet som begreb og institution i sit udgangspunkt og i skabelsesteologisk forståelse aldrig blive noget andet end en pagt mellem en mand og en kvinde - menneskets seksualitet er skabt til at udfolde sig mellem en mand og en kvinde inden for rammerne af et ægteskab.

I denne forstand kan vi derfor ikke tale om et homoseksuelt ægteskab. Det ville svare til at tage et hvilket som helst andet begreb med dets sproglige og kulturelle indhold og påtvinge det en ny forståelse. Det kan man selvfølgelig vælge at gøre i en given kulturel sammenhæng, men der er ingen teologisk basis for at blande Gud og Bibelen ind i sådan en øvelse. Tager vi magten over de begreber, som Gud selv har givet indhold og form, gentager vi en urgammel øvelse: vi sætter os selv i Guds sted.

Gud velsignede mennesket

Gud så mulighederne i det, han havde skabt. Han roste det, berømmede det, ønskede tillykke med det, bakkede det op - gav det sin fulde opmærksomhed. Sådan forstås det hebræiske ord for velsignelse, *Beraka*.

Når Gud velsigner jorden, blomstrer den. Når han velsigner kvinderne, får de børn. Når han velsigner træerne, bærer de frugt etc. Hvad er princippet? Gud taler vel om det, som er - han giver det sin fulde opmærksomhed.

Velsignelse handler ikke om det, som ikke er. Velsignelse handler om det, som rent faktisk er, men som har behov for at blive kaldt frem via Guds velsignelse. Vi kan tale om menneskets essens, der fremkaldes gennem Guds velsignelse. Ligesom et utydeligt negativ bliver til et tydeligt positiv i mørkekammeret.

Til mennesket lød velsignelsen: *hersk over det skabte!* Det betyder, at vi i os har muligheden for at leve som forvaltere - af os selv, vores følelser, tanker, vilje, talenter, seksualitet og drømme. Vi har fået evnerne til at forvalte de muligheder, vores omstændigheder giver os.

Hvad betyder det i denne sammenhæng? Det betyder, at vi ikke er færdigudviklede, hvilket indebærer, at vi på grund af manglende velsignelse nogle gange bevæger os fra det menneskelige ind i det umenneskelige.

Vi tror på, at Guds velsignelse kan føre os fra det unaturlige og umenneskelige til det naturlige og menneskelige; det, som vi egentlig er skabt til at være. Dette gælder for en seksualitet, som er kommet på afveje, såvel som for alle mulige andre områder, hvor vi kan komme på afveje i form af for eksempel egoisme, uærlighed, overforbrug, materialisme, og hovmod.

Det betyder, at vi har en rolle at spille. Både som modtagere og givere af velsignelse. Vi kan være medarbejdere på velsignelsesfællesskaber, hvor vi alle kaldes frem til at blive det, vi er skabt til at være. Det betyder også, at jeg har et ansvar for at forvalte mit liv. Jeg er behøver ikke at leve med en offeridentitet. Det gør homoseksuelle heller ikke. Vi er på vandring, sammen, som uperfekte mennesker mod et perfekt mål, og vi har alle et ansvar for at overgive os til Guds velsignelse gennem forsoningen i Jesus Kristus og til at overgive os til det liv, han har skabt os til at leve.

Skabelsessynet og syndsforståelse

Synd, *harmatia* på græsk (at ramme ved siden af målet), kommer i skabelsesperspektiv til at handle om det, som er i uoverensstemmelse med min skabelse. Den belgiske teolog, filosof og karmelittermunk Wilfred Stinissen siger, at syndens dybeste indhold er, at mennesket fornægter, at det er skabt. Det er et syndsbegreb, som ligger langt fra fordømmelse og tæt på ovennævnte forståelse af velsignelse. Jesus sagde det tydeligt: *... jeg er ikke kommet for at dømme verden*. Samtidig sagde han: *Dette er dommen, at lyset er kommet til verden*. Hvorfor? Fordi lyset taler om vores essens; det, vi er skabt til; det, som er vores grundlæggende dna - og dermed afslører det også, hvor vores liv har ramt ved siden af vores formål.

Guds afsløring kommer altid med en invitation. Invitationen handler om genoprettelse. Gennem forsoningen ved Jesu død på korset inviteres vi tilbage til vores hjem, vores udgangspunkt. Dette syndsbegreb bør afspejles i vores omgang med alle, også

homoseksuelle: En invitation til nådens lys, som igen er en invitation til genoprettelse. Som mennesker, der selv er afhængige af samme nåde og genoprettelse, inviterer vi til ligeværdig medvandring.

Bibelsyn

Hvorfor afklare dette?

Som kristne er vores syn på Bibelen altafgørende i forhold til, hvordan vi forholder os til ethvert spørgsmål. Grundlæggende kan vi kun tale med autoritet ud fra enten ubestridelige fakta, personlige oplevelser eller - i vores tilfælde - åbenbaring fra Gud.

Såfremt Bibelen ikke er Guds ord - eller kun delvist Guds ord - mister vi som kirke og enkeltpersoner det absolutte udgangspunkt og fundament, og dermed bliver alt relativt og afhængigt af den enkeltes subjektive vurdering.

Som præster og ledere er der formentlig ingen, der som os er klar over, at vi som mennesker kan "have fred" i næsten hvad som helst, og mennesker kan have fået "ord fra Gud", der diametralt modsiger det, andre har "fået fra Gud".

Uden et udgangspunkt og en målestok er vi derfor overladt til *menneskers terningkast og hver lærdoms vind* (Efeserbrevet 4:14).

I FrikirkeNets kirker er der nok ingen tvivl om, at vi alle vil kalde Bibelen for Guds ord. I vores beskrivelse af FrikirkeNets teologiske identitet skriver vi:

Vi tror, at Jesus Kristus er nøglen til Bibelen, og at Bibelen er nøglen til Jesus Kristus.

Vi tror, at Gud har inspireret Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente skrifter i deres helhed.

Men hvad betyder *inspireret* så, og hvordan arbejder vi konkret med Bibelen, når vi står over for teologiske, etiske eller værdimæssige spørgsmål?

Forskellige bibelsyn blandt kristne

Når kristne har forskellige svar på sådanne spørgsmål, kan det skyldes forskelligt udgangspunkt (erfaringer) eller forskelligt motiv, men ofte skyldes det forskelligt bibelsyn og dermed forskellig fortolkning.

En måde at differentiere de forskellige bibelsyn på kunne være:

1) Liberalt bibelsyn - *Bibelen indeholder Guds ord*. Bibelen er en samling af tekster, deriblandt myter og legender, som må sorteres og analyseres for at finde Guds ord. Udfordringen er så, hvem der afgør, hvad der er Guds ord, og hvad der ikke er - og ud fra hvilke kriterier?

2) Neoortodokst bibelsyn - *Bibelen bliver Guds ord*. Bibelen kan blive Guds ord for den enkelte i såkaldte "åbenbaringsøjeblikke", når Gud vil det. Udfordringen er, at disse øjeblikke i sagens natur er subjektive.

3) Klassisk/konservativt bibelsyn - *Bibelen er Guds ord*. Hele Bibelen er Guds ord. Der kan inden for dette syn være forskel på, om man ser inspirationen som "diktering" (nærmest automatskrivning), "koncepter" (Gud giver det overordnede, og mennesker nedskriver med egne ord) eller "fuldstændig, ordinspireret" (selv ordvalget er inspireret, men inden for den enkelte forfatters personlighed). Generelt gælder det altså, at der er tale om et samarbejde mellem den bibelske forfatter og Gud som beskrevet i Første

Petersbrev 1:20-21:

Men først skal I gøre jer klart, at ingen selvbestaltet kan tyde nogen profeti i Skriften; for ingen profeti har nogen sinde lydt i kraft af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud.

Ud fra ovenstående bør det være tydeligt, at enhver debat mellem kristne, der kommer med forskelligt bibelsyn, bliver vanskelig.

I dette dokument argumenteres der ud fra et klassisk/konservativt bibelsyn.

Hvad betyder inspiration?

Det danske ord *inspiration* (fra latin *at indånde*) er en oversættelse af det græske *theopneustos*, som egentligt betyder *Gud-åndet* - altså udgået fra Gud. Det bruges blandt andet i følgende vers:

Men du skal holde fast ved det, du har lært og er overbevist om. Du ved jo, fra hvem du har det, og desuden har du fra din tidligste barndom fået undervisning i de hellige skrifter. Det er dem, der giver dig indsigt, så du kan tage imod Guds frelse ved troen på Kristus Jesus. Hele skriften er inspireret af Gud og gør os i stand til at undervise, afsløre vildfarelse, irrettesætte, hjælpe mennesker på ret vej og opdrage dem til at leve et helligt liv. Sådan udrustes enhver, der tjener Gud, til at gøre gode gerninger (Andet Timotheusbrev 3:14-17, Bibelen på hverdagsdansk).

Man kunne måske sige, at Bibelens skrifter selv hævder at være udåndet af Gud (mere om dette herunder), indåndet af de bibelske skribenter (jf. Første Petersbrev 1:20-21 citeret ovenfor), og nu må de så inhaleres af enhver, som læser dem.

Det kan være gavnligt at skelne mellem ord, der er Guds direkte tale, og ord, der er Gud-villet.

Direkte tale - de steder i Bibelen, hvor Gud taler i første person, eller en profet taler på Guds vegne (så siger Herren).

Gud-villet - hele skriften er Gud-villet (udåndet af Gud, inspireret). Det hele er ikke Guds ord i den forstand, at det er Gud, der taler og handler (direkte tale), men altså Gud-villet. Det, der står, er det, Gud vil, der skal stå - en blanding af menneskers, Guds og Satans ord og handlinger. Gud har hverken sagt: *I skal ikke dø* (Første Mosebog 3:4 - slangens ord) eller: *Alt er tomhed* (Prædikerens Bog 1:2 - Salomons ord i hans Gudsforladte tilstand).

Bibelens selvforståelse

Vi kan have mange meninger om Bibelen, men det må være relevant at se, hvad Bibelen mener om sig selv ...

Jesus om Det Gamle Testamente:

Men han svarede dem: »Hvorfor overtræder I selv Guds bud for jeres overleverings skyld? For Gud har sagt: »Ær din far og din mor!« og: »Den, der forbander sin far eller sin mor, skal lide døden.« Men I siger: Hvis nogen siger til sin far eller sin mor: Det, du skulle have haft som hjælp af mig, skal være tempelgave! så behøver han ikke at ære sin far. I har sat Guds ord ud af kraft af hensyn til jeres overlevering (Matthæusevangeliet 15:3-6 - vores understregninger).

Jesus erklærer tydeligt, at han betragter Det Gamle Testamente som Guds ord - helt ned til i hvilken tid, ordene er brugt:

Og om de dødes opstandelse, har I så ikke læst, hvad der er talt til jer af Gud, der siger: »Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud»? Han er ikke Gud for døde, men for levende (Matthæusevangeliet 22:31-32).

Jesus argumenterer her for opstandelse ud fra, at Det Gamle Testamente siger er og ikke var - ergo er Abraham, Isak og Jakob stadig, i en vis forstand i hvert fald, levende.

Han gentager også nogle af de beretninger, som for mange i dag kan synes mest mytiske eller sagnomspundne:

- Adam/Eva - Matthæusevangeliet 19:1-6
- Kain/Abel - Lukasevangeliet 11:51
- Noa/syndflod - Matthæusevangeliet 24:37-39
- Sodoma - Lukasevangeliet 17:29
- Jonas/havdyret - Matthæusevangeliet 12:39ff
- Han kalder Daniel en profet - Matthæusevangeliet 24:15 - selv om mange bibelkritikere vil sige, at Daniel må have levet efter de begivenheder, der er omtalt i Daniels bog, for man kan jo ikke vide, hvad fremtiden bringer

Det Nye Testamente opfatter Det Gamle Testamente som inspirerede åbenbaringstekster, hvori Gud taler (se f.eks. Apostlenes Gerninger 2:17-31 hvor Peter blandt andet citerer Salme 16 og 110 og kalder David *en profet*).

Jesus erklærer sine egne ord for at være Guds ord:

De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger (Johannesevangeliet 14:10).

Jesus erklærer, at Helligåndens ord er Guds ord:

Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde det for jer (Johannesevangeliet 16:13-15).

Paulus erklærer sine egne ord for at være Guds ord og etablerer dem som tydelig autoritet (Galaterbrevet 1:1,8-12,15-16: *udsendt af Jesus Kristus og Gud Fader, mit evangelium, ikke menneskeværk, en åbenbaring*), mens han indimellem tydeligt differentierer og for eksempel siger: *jeg giver min mening til kende og efter min mening ...* (Første Korintherbrev 7:25,40).

Andre steder, hvor Paulus omtaler sine ord som Guds ord:

Fra Paulus, Guds tjener og Jesu Kristi apostel, udsendt for at kalde Guds udvalgte til tro og til erkendelse af den sandhed, der fører til guds frygt, med håb om evigt liv, som Gud, der ikke lyver, har lovet for evige tider siden og da tiden var inde, åbenbarede han sit ord ved den forkyndelse af budskabet, som blev betroet mig efter befaling fra Gud, vor frelser (Titus' Brev 1:1-3).

Derfor takker vi også Gud uophørligt. For da I modtog Guds ord, som I hørte af os, tog I ikke imod det som menneskeord, men som det, det i sandhed er, Guds ord, og det virker i jer, som tror ...

Derfor, hvis nogen forkaster dette, er det ikke et menneske, han forkaster, men Gud, som giver jer sin hellige ånd (Første Thessalonikerbrev 2:13, 4:8).

Samme tilgang havde de tidligste kirkefædre tydeligvis til både Det Nye og Det Gamle Testamente.

Nødvendigheden af en fortolkning

Alt, hvad vi læser, fortolker vi. Alt læses igennem et filter - personligt, sprogligt og kulturelt. Et menneske, der har levet et smertefuldt liv med store prøvelser og kampe, vil læse Jobs Bog anderledes end en nyforelsket teenager. Og vores forudindfattede teologiske standpunkter vil også farve vores læsning og fortolkning.

Enhver oversættelse er også en fortolkning. Bibelen er skrevet på hebraisk, aramæisk og græsk, og med mindre man læser den på disse sprog, sker der en fortolkning i oversættelsen til det læste sprog.

Åbenbaringens karakter gør også en fortolkning nødvendig.

At sige, at vi bare skal læse Bibelen, som den er, er dermed nonsens. Den bliver fortolket og må fortolkes. Deraf følger dog ikke, at enhver fortolkning er subjektiv og relativ. Derfor kommer her nogle bud på fortolkningsprincipper som kan danne basis for et fælles udgangspunkt i vores fortolkning af Bibelen.

Fortolkningsprincipper

Her et bud på nogle fortolkningsprincipper (fra *Indblæst af Gud*, Bent Bjerring-Nielsen og *Bøgernes Bog*, Gordon Fee og Douglas Stuart).

Hovedprincip:

Bibelen må læses på Bibelens betingelser, er en sætning, som med andre ord kunne formuleres som: *Brug din sunde fornuft*. Herunder følger nogle bud på, hvordan vi bedst kan gøre det.

Yderligere principper:

Hvad er tekstens sammenhæng?

Tag udgangspunkt i den enhed, den enkelte tekst repræsenterer. Ord tolkes i forhold til sætninger, som fortolkes i forhold til vers/afsnit, som fortolkes i forhold til større afsnit og bogen/brevet/skriftet som helhed og i sidste ende den bibelske helhed (mere herom senere).

Kommunikationssituationen

Hvem er afsenderen? Ved vi det overhovedet?

Hvordan præsenteres afsenderen? Med eller uden autoritet osv.?

Hvad er omstændighederne? Skrevet i fængsel, i eksil osv.?

Hvem er modtageren? Hvem var det tiltænkt i første omgang?

Anledningen? Hvorfor skrives det?

Genre/teksttype? Breve, lovtekster, historiske beretninger, profetiske tekster, lignelser eller poetiske tekster? Det siger sig selv, at forskellige teksttyper skal fortolkes vidt

forskelligt. Poesi skal ikke læses som historisk tekst; breve skal læses som situationsdokumenter osv.

Er der noget i teksten, der antyder, at den ikke skal læses bogstaveligt osv.?

Historisk sammenhæng

Hvad var den historiske situation (kultur, skikke, sædvaner, geografi, historie)?

Hvad betød det for dem, som først læste/hørte det (eksegese)?

Hvad betyder det så for os i dag (hermeneutik)?

Bibelen betyder først og fremmest det, den betød!

Den bibelske helhed

Med udgangspunktet at Gud er øverste forfatter og forlægger, hvad siger resten af Bibelen så om samme emne?

Og hvordan relaterer dette sig til Bibelens "røde tråd" (frelsesplanen/Jesus)?

Endelig er det vigtigt ikke at fortolke alene. *Vel står det til hvor mange giver råd, ...*

sammen med alle de hellige skal vi forstå bredden, dybden, højden og længden ...

Denne dialog er uhyre vigtig, men kan først finde frugtbart sted, hvis der er grundlæggende enighed om bibelsyn og fortolkningsprincipper.

Et forsøg på et offentligt udsagn om vores bibelsyn:

Vi tror, at Bibelen, som den er videregivet af Bibelens forfattere, er villet og inspireret af Gud. Mennesker har modtaget og videregivet det, som Gud ønskede, vi skulle have af åbenbaring om ham og hans ageren i historien.

Bibelen er en samling af meget forskellige tekster, som alle må læses og fortolkes ud fra objektive principper og teksternes egen selvforståelse.

En fortolkning af de bibelsteder, der omtaler homoseksualitet

Generelt

Tekster om homofili fylder ikke meget i den bibelske kanon sammenlignet med emner som økonomisk uretfærdighed eller omsorg for den svage - emner, som har en anderledes massiv plads gennem hele Bibelen. Derfor er det vigtigt ved en undersøgelse af det bibelske vidnesbyrd om homofili, at dette ikke bliver et emne, der skygger for emner, som Bibelen lægger mere vægt på.¹

Det Gamle Testamente

Første Mosebog 19:1-29: Sodoma og Gomorra

Teksten handler om indbyggerne i byen, der ville begå massevoldtægt af Lots gæster, som de opfattede som mænd, selv om det i virkeligheden var engle. Denne historie om Sodoma og Gomorra har historisk gjort byerne til eksempler på seksuel perversion og homofili jævnfør begrebet *sodomi*. Det er dog vigtigt at bemærke, at der her var tale om en potentiel voldtægt, hvilket betyder, at teksten ikke er relevant for behandling af spørgsmålet om frivillige, homofile relationer. Desuden indbefattede Sodamas og Gomorras skyld ifølge Ezekiels Bog, at de på trods af overflod ikke tog sig af de hjælpeløse og fattige (Ezekiels Bog 16:49).

Tredje Mosebog 18:22 og 20:13

Begge vers fordømmer entydigt (mandlig) homoseksuel sex: *Du må ikke have samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde. Det er en vederstyggelighed.*

Forbuddene står i begge afsnit som dele af en længere liste af forbud mod forskellig illegitim sex såsom incest og sex med dyr.

Disse klare forbud i toraen står som udgangspunkt for jødedommens klare og entydige afvisning af homoseksuel livsstil.

Det Nye Testamente

Det er et generelt træk, at Det Nye Testamente overtager Det Gamle Testaments syn på seksualmoral. Hvor Det Nye Testamente forstår tiden efter Jesus som anderledes i spørgsmål om madlove, overholdelse af sabbaten samt omskærelse (alle afgørende markører i jødedommen), holder Det Nye Testaments forfattere overordnet set fast ved Det Gamle Testamente seksualmoral - også i spørgsmålet om homoseksualitet.

Markusevangeliet 7:17-23

Det siges ofte, at Jesus ikke omtaler homoseksualitet som en synd. Det er korrekt. Det nærmeste, som man kommer på en udtalelse fra Jesus om emnet, er det eneste lastekatalog, vi har fra hans mund. Lastekataloget kommer i en kontekst, der handler om rituel, jødisk renhed og urenhed. Jesus siger her de berømte ord: *Der er intet, som kommer ind i et menneske udefra, der kan gøre det urent, men det er det, som kommer ud af et menneske, der gøre et menneske urent* (vers 15). Når han skal beskrive, hvad

¹ Denne fortolkning er inspireret af Richard Hays, *The Moral Vision of the New Testament*. (Edinburgh: T&T Clark, 1996) s. 379-406.

der så - i modsætning til mad og manglende afvaskning med vand - kan gøre mennesket urent, nævner han: *onde tanker, utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud, griskhed, ondskab, svig, umådehold, misundelse, bespottelse, hovmod og tåbelighed* (vers 21-22). Ganske mange bibelfortolkere har hævdet, at begrebet *utugt* (*porneia* - som er fællesbetegnelsen for seksuelle synder i Det Nye Testamente) for en jøde som Jesus ville betegne al slags illegitim sex, som det er beskrevet i Tredje Mosebog - inklusiv homofili. Det er et rimeligt argument, men det er dog dermed stadig ikke et direkte ord om homofili fra Jesu mund.

Men spørgsmålet er, om man kan bruge Jesu tavshed om emnet som et argument for, at Jesus ikke havde nogen holdning til det. Den jødiske kultur var på Jesu tid stærkt afvisende over for homofili, som man anså for at være en pervertering af skabelsesordningen. Jesus taler heller aldrig imod afgudsdyrkelse, men ingen vil vel hævde, at resten af den kanoniske tekst tager fejl i sin entydige og - i sammenligning med spørgsmålet om homofili - meget mere markante afvisning af afguderne og tilbedelsen af dem?

Sagen er nærmere, at det ikke var et spørgsmål, Jesus blev konfronteret med, ligesom homofili heller ikke var det, da ingen i datidens jødiske kultur ville argumentere for nogen af delene.

Første Korintherbrev 6:9-11

I Første Korintherbrev tager Paulus fat i en række etiske problematikker i kirken i Korinth: incest, afgudsofferkød, prostitution, skilsmisse, retssager mellem kristne med videre.

I dette afsnit drejer det sig om retssager mellem kristne, og i denne sammenhæng nævner han et af de lastekataloger, som man finder i flere af hans breve - altså eksempler på en livsstil, der ikke kan forenes med det nye liv som efterfølger af Jesus: *Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller mænd, der ligger i med mænd, eller tyve eller griske mennesker, ingen drukkenbolte, ingen spottere, ingen røvere skal arve Guds rige. Sådan var nogle af jer engang, men I blev vasket rene, I blev helliget.*

Den autoriserede, danske bibeloversættelse fra 1992 oversætter de to græske ord *malekoi* og *arsenokoitai* med '*mænd, der ligger i med mænd*'. *Malekoi* blev brugt som slang for den passive partner - ofte unge drenge - i de homoseksuelle relationer mellem yngre og ældre mænd, som særligt var udbredt blandt grækerne. *Arsenokoitai* betyder ordret '*den, der ligger med en mand*' - altså en homoseksuel mand.

Homoseksuelle relationer er altså for Paulus forkerte på samme måde, som afgudsdyrkelse, griskhed, drukkenskab og så videre er det. Det er ikke en særlig 'slem' synd, sådan som kirken i sin historie ofte har ment, men synd på linje med andre synder.

Selv om Paulus og kirken i Korinth var uenige om mange ting, var de tilsyneladende ikke uenige om dette. Selvom nogen i kirken *var sådan engang*, har de i og med troen på Jesus ændret livsstil.

Første Timotheusbrev 1:10

Også her optræder homoseksualitet i et lastekatalog, som indbefatter alt fra slavehandel til spot og forældremord. Paulus bruger også her ordet *arsenokoitai* - mænd, der ligger i med mænd - for at beskrive en livsstil, der strider imod den sunde lære og evangeliet.

Ligesom i lastekataloget fra Første Korintherbrev uddyber Paulus heller ikke her, hvorfor homoseksualitet er forkert - han tager det for givet.

Romerbrevet 1:16-32.

Dette afsnit af Romerbrevet er afgørende for en bibelsk forståelse af homofili, da Paulus her kommer med teologiske argumenter for sin afvisning af homoseksuel livsstil. Det er argumenter, der gør det eksegetisk meget svært at hævde, at de to andre lastekataloger er kulturelt betingede og dermed ikke bindende for alle kristne til alle tider (som fx Jesu ord om at vaske hinandens fødder).

Paulus' ord om homofili indgår her som del af en større argumentation om menneskehedens syndefald.

Efter at have sagt, at evangeliet - de gode nyheder om Jesus Messias - er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, vender Paulus sig til sin altomfattende analyse af, hvad vi trænger til at blive reddet fra. Og hvorfor dette behov både indbefatter jøder og ikke-jøder.

Paulus nævner interessant nok ikke bestemte synder som skyld i menneskehedens frafald fra fællesskabet med sin skaber. For ham skyldes det grundsynden, at vi begyndte at tilbede os selv og det skabte i stedet for skaberen. Dette kalder Paulus uretfærdighed (brugt to gange i vers 18) - den direkte modsætning til Guds retfærdighed (brugt to gange i vers 17).

Det efterfølgende moralske forfald, som Paulus herefter afdækker, er ikke syndefaldets rod - det er dets konsekvens: Fordi vi gør oprør mod Gud og sætter os selv og skabningen på tronen som mål for vores tilbedelse, bliver vi formørkede og tomme i vores tankegang, og vi udvikler en selvdestruktiv adfærd.

Det tilbagevendende refræn, *derfor prisgav Gud dem* (vers 24,26 og 28), betegner Guds dom over den oprørske menneskehed. Man kan sige, at ifølge Paulus truer Gud ikke med at dømme de umoralske mennesker; den umoralske livsstil er i sig selv dommen. Gud siger altså: *Hvis det er, hvad I vil, skal I få lov til at leve sådan. Men derigennem vil I komme til at erfare, hvordan afgudsdyrkelsen får jeres liv og jeres relationer til at falde fra hinanden.*

På denne måde bliver selvforherligelsen til selvdestruktion.

Det er på dette punkt i sin argumentation, at Paulus inddrager homofili. Ikke som en særligt 'forfærdelig' synd, men som et tydeligt eksempel på, at mennesket er i opløsning og falder væk fra sin skabelsesbestemmelse. Mennesket er skabt i Guds billede som mand og kvinde til at leve i monogame parrelationer. Som skabt i Guds billede skal mennesket reflektere Guds herlighed og gode vilje for resten af skaberværket samt bringe skabningens tilbedelse tilbage til Gud.

I og med at mennesket afviste Gud og *skiftede den uforgængelige Guds herlighed ud med billeder* (vers 23) og *udskiftede Guds sandhed med løgnet* (vers 25), førte det til,

at deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige (vers 26 - samme ord for at udskifte i alle tre vers).

Mennesket falder altså fundamentalt fra hinanden og sine naturlige relationer, længsler og kaldelser, når det gør oprør imod sin skaber.

Heller ikke her virker det, som om Paulus føler noget behov for at argumentere for, at homofili er imod skabelsens bestemmelse. Han omtaler homofili som naturstridigt (*para physin*) i modsætning til det, som er naturligt (*kata physin*). Selv om homoseksualitet var udbredt i den græsk-romerske verden, var mange - blandt andre stoikerne - helt enige med Paulus om, at det var unaturligt. Faktisk brugte antikkens forfattere ofte vendingen *para physin* - naturstridigt - som synonym for homoseksuel sex.

Efter at have nævnt homofili som eksempel på at mennesket går i opløsning indefra, når det gør oprør mod sin skaber og tilbøder skabningen, fortsætter Paulus med at opremse en lang række andre eksempler på denne opløsning - endnu et lastekatalog. Denne omfattende liste (vers 28-32) opregner ikke alene seksuelle synder. Her er listen så lang, at intet menneske formodentlig kan melde hus forbi. Listen omfatter synder som griskhed, misundelse, stridslyst, sladder, pral og ubarmhjertighed. Vi er med andre ord alle med på den samme - synkende - skude som de homoseksuelle, Paulus lige har brugt som eksempel på menneskehedens tilstand.

Man kan opsummerende sige, at Paulus ikke her hævder, at homoseksualitet er en specielt alvorlig synd. Den sættes i kategori med synder som at være bagtalende, stridslysten, misundelig og grisk. Han trækker den homoseksuelle livsstil frem, fordi den for ham eksemplificerer menneskehedens valg om at bytte sin skabelsensbestemmelse ud med noget unaturligt (her illustreret af homoseksuel kontra heteroseksuel sex).

Gud truer ikke med at straffe de homoseksuelle - nej, homoseksualiteten er sin egen straf, ligesom griskheden, misundelsen og tendensen til at løbe med sladder er det. Om både det ene og det andet siger Paulus, at *Gud prisgav dem*.

Dernæst bemærker vi, at man ikke har forstået Paulus argument, hvis man føler nogen trang til at fordømme homoseksuelle. Hele det afsnit, vi har analyseret, fører nemlig frem til hans bagholdsangreb på de jøder, som ville være helt enige med ham i hans beskrivelse af den ikke-jødiske verdens frafald fra Gud og tilbedelsen af ham: *For ved din dom over andre fordømmer du dig selv* (2:1). Paulus' pointe er, at den, der ud fra Guds lov føler trang til at dømme andre, i virkeligheden afslører sin egen faldne og formørkede tilstand.

Endelig bemærker vi, at Paulus ikke med dette har skrevet den enkelte homoseksuelles livshistorie. Han siger altså ikke, at hver enkelt homofil har valgt Gud fra og derfor er blevet givet hen til homoseksualitet. Han taler her, som i de kommende kapitler, kollektivt om menneskeheden. Når menneskeheden vender sig kollektivt bort fra Gud, er fremvæksten af den homoseksuelle lyst og livsstil i kulturen ifølge Paulus et af symptomerne.

Praktisk vejledning til præster og rådgivere

Så langt vores grundtanker om skabelsesforståelse og bibelsyn samt i forlængelse heraf vores tolkning af nogle af de afgørende skriftsteder, som er i spil i denne sammenhæng. Spørgsmålet bliver nu, hvordan det påvirker vores møde med den homoseksuelle.

Homoseksuelle er ligesom heteroseksuelle ikke nogle, man kan behandle som en gruppe. Qua biblens menneskesyn må vi møde det enkelte menneske med et åbent sind, værdighed og respekt. Det betyder, at vi ikke presser vores dagsorden ned over hovedet på andre, men tilbyder medvandring og hjælp, der hvor det efterspørges. Derfor handler nedenstående egentlig udelukkende om den situation, hvor en ikke-praktiserende eller en praktiserende homoseksuel ønsker hjælp til at finde lægedom og udvikling af sin seksuelle identitet.

Vi lever i et samfund, hvor synet på homoseksualitet har ændret sig en sådan grad, at en homoseksuel, som måtte ønske en sådan lægedom eller udvikling, ofte ikke ville finde forståelse. Holdningen er, at det er samfundet, der i givet fald skal ændre sig - ikke den homoseksuelles identitet og praksis.

Her er vores syn anderledes. Vi opfatter et ønske om lægedom og udvikling af den seksuelle identitet som en naturlig længsel hos den homoseksuelle, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at være medvandrere i hendes eller hans genoprettelse af sin seksuelle identitet.

Når det er sagt, har vi ingen forventning om, at et sekulært samfund eller menneske, der ikke opfatter Bibelen som en autoritet, skal indrette sin seksuelle identitet eller adfærd efter det bibelske mønster. Her vil der naturligvis være andre normer, som er gældende, og vi anerkender menneskets ret til at træffe egne valg for dets eget liv.

Ingen i gruppen, som står bag dette dokument, påkalder sig at være eksperter på dette felt, og vi har i vid udstrækning måttet trække på andres erfaringer og andre kilder. Derfor skal nedenstående ses som et uddrag af kilder, der efter vores mening bør tages alvorligt, og som er brugbare om end ukomplette redskaber i mødet med den homoseksuelle, der ønsker vores hjælp.

Vi anerkender også, at området er komplekst, at hver situation er unik, og at alle simple svar derfor vil vise sig utilstrækkelige. Men vores håb er, at nedenstående kan fungere som redskab til videre refleksion, samtale og læsning for dem, for hvem det er relevant.

To relevante problemstillinger er følgende:

Hvordan kan kirken hjælpe og vejlede personer, som ønsker at opgive en homoseksuel livsstil/et homoseksuel forhold, eller som kæmper med homoseksuelle følelser/fristelser?

Hvordan kan kirken rumme mennesker, som kæmper med eller lever en homoseksuel livsstil, og som ikke nødvendigvis anser den som værende forkert?

Der er en række spørgsmål, som naturligt allerede nu vil præge os eller opstå i en situation, hvor vi bliver bedt om hjælp. Som vejledere og ledere tror vi, at det vil være gavnligt for os at have reflekteret over disse spørgsmål, og vi tror, at det vil være en

hjælp i vores medvandring med et menneske, som søger lægedom for sin seksuelle identitet.

Hvad nu hvis det er medfødt?

Det er aldrig blevet påvist, at homoseksualitet er medfødt. Men det modsatte er heller ikke påvist.

Hvad nu, hvis det er medfødt? Gør jeg så ikke vold på min grundlæggende, biologiske identitet ved at søge en anden seksualitet? Hvis det er medfødt, er det så ikke per definition naturligt? Og hvis det er naturligt, er det så ikke godt?

Et spørgsmål, som vi kunne reflektere over her, er det grundlæggende: *Er alt, som er medfødt, naturligt og godt?*

I den bibelske fortælling er der et klart billede af, at synden - det, som angriber selve identiteten og det menneskelige - har ramt alle områder af mennesket. Jesus sammenligner det med en surdej, som gennemsyrer hele dejen. Derfor mener vi, at der er meget medfødt, som er såre godt, men der er også meget medfødt, som er såre skidt, og som forstyrrer eller ligefrem ødelægger os fysisk, psykisk og åndeligt.

Følgelig har vi alle brug for at vende tilbage til skabelsens udgangspunkt, og vi har alle brug for forsoningen og genoprettelsen, som tilbydes os ved Jesu stedfortrædende død og opstandelse. Dette udlevet i en vandring, hvor vi dels får hjælp af Helligånden, som Bibelen beskriver som vores livsforvandlingspartner (se f.eks. Galaterbrevet 5), og dels - dette ikke mindst - får hjælp fra hinanden.

Vi har alle brug for ny identitet, rensed seksualitet, genoprettelse af relationer og omvendelse i forhold til vores livsstil. Dette gælder også den homoseksuelle. Udgangspunktet for dette er et personligt møde med Guds uforbeholdne kærlighed. At jeg, før jeg har ændret noget som helst, gennemlyses af hans fuldstændige og betingelsesløse kærlighed. Her begynder forvandlingen, og før noget andet er det den kærlighed, vi har brug for at møde.

Er orientering og adfærd ikke det samme?

Betyder det noget, om det er medfødt eller ej? Er seksuel orientering og adfærd ikke det samme?

Vi kan have en mening om det. Men ingen kan med sikkerhed sige, om homoseksualitet altid er en tillært/tilvalgt orientering og adfærd, eller om det altid er en medfødt orientering med efterfølgende valg af praksis - eller om begge dele forekommer i et eller andet ukendt proportionsforhold.

Derfor bør vi alle træde forsigtigt og anerkende, at også her er vi alle i samme båd. Paulus siger det på denne måde: *Alle har vi syndet og mangler herligheden fra Gud.* Vi har altså alle i os tendenser til det unaturlige og det umenneskelige og er vokset op i meget forskellige verdener, hvor nogle af os er vokset op i miljøer med stor støtte til at vælge andet end det umenneskelige, mens andre af os er vokset op i miljøer, hvor det modsatte er tilfældet. Uanset hvad, så står vi alle i samme kamp og har brug for Guds og hinandens hjælp til komme videre.

Om det, vi kæmper med, er medfødt, eller om det er en psykosocial, betinget adfærd, er kampen for at overgive os til en ny identitet og livsstil grundlæggende den samme. Kampen består i, hvorvidt vi overgiver os til de længsler, som ikke er gavnlige for

hverken os selv eller andre, og som ligger uden for den ramme, Gud har givet os at leve i. Der er stor forskel på, om vi kæmper kampen, eller om vi har overgivet os til en given livsstil. Kampen fortæller om, hvad vi dybest set ønsker - og det, vi dybest set ønsker, siger mest om, hvem vi er.

Er homoseksualitet ikke bare en del af min identitet?

Hvis man vil være til hjælp for eller bare relatere til homoseksuelle, må man have opmærksomheden flyttet fra seksualitet til identitet og personlighed. Et menneskes identitet er meget mere end bare personens køn. Seksuel adfærd er ikke altid et udtryk for vores identitet. Jeg er meget mere end heteroseksuel og meget mere end homoseksuel.

Samtidig er min seksualitet forbundet med alle andre områder af min identitet. Derfor handler seksuel genoprettelse for både den homoseksuelle og den heteroseksuelle om grundlæggende identitetsbearbejdning og -forvandling. Den troendes identitet ligger således ikke i den seksuelle adfærd, men i det nye liv den troende har fået gennem Jesus.

Nogle mener, at årsagen til homoseksualitet stammer fra vanskeligheder i familierelationer. Kort sagt mente Sigmund Freud, at problemet ofte var dominerende mødre, men i senere forskning er der rimelig enighed om, at det er ofte fraværende (vigende) fædre, der fremmer udviklingen. Er faderen fraværende, finder barnet ikke sin egen kønsidentitet, og derfor opstår der for drenge en 'fadersøgen' i andre mænd.

For piger er det spejlingen i faderen, der bekræfter kønsidentiteten. Det betyder ikke, at alle, som dyrker en homoseksuel livsstil, har haft fraværende fædre. Men det kan være en grund til, at en person søger sin identitet i en person af samme køn.

Det anbefales at læse Frank Worthen, som er en af pionererne inden for kristen rådgivning af homoseksuelle - han beskriver for eksempel 10 skridt til at forlade en livsstil med homoseksuel praksis i sin bog *Steps out of homosexuality* (se de ti skridt på side 21-22).

Hvordan kan noget være forkert, når det gør mig glad?

Spørgsmålet er vel naturligt for os alle. Måske kan man også sige det på den måde, at hvis det kun gør mig glad at udleve en homoseksuel praksis, så ville jeg formentlig ikke søge hjælp. Når jeg søger hjælp, er det fordi det ikke kun gør mig glad. Der er andre følelser, der begynder at trænge sig på. Kompleksiteten ligger blandt andet i spændingsfeltet mellem den kortsigtede og langsigtede glæde, mellem ydre og indre vilje og i spændingen mellem det, jeg er overbevist om, er forkert, men som samtidig kan give mig gode følelser.

Der er mange andre ting, der gør mennesker glade, som kunne nævnes her, men det gør dem ikke nødvendigvis rigtige. Hvilke andre ting kunne du finde på? Hvilke andre ting kunne den, du vandrer med, tænke på?

De fleste af os oplever seksuelle fristelser af forskellig slags og genkender følelser af spænding, glæde og mystik. Alle sammen gode og dejlige følelser i sig selv. Men knyttes de til et seksuelt forhold til et menneske uden for den ægteskabelige ramme, og vælger vi at udleve dem, kender vi utallige eksempler på den umenneskelige ulykke, det har medført for ægtefæller, børn, øvrig familie og nogle gange endog samfund.

Har alle ikke ret til at være lykkelige og opleve kærlighed?

Det er jo sådan noget, vi siger - men kan vi overhovedet sige sådan noget i nogen sammenhæng? Er lykke og kærlighed en rettighed? Og er lykke betinget af kærlighed? Og er det i givet fald nødvendigvis en kærlighed, som også rummer seksuel aktivitet? Hvad med den, som på grund af ægtefællens sygdom ikke har mulighed for at udleve sin seksualitet? Eller hvad med den, som ganske enkelt ikke kan finde den, der passer til ham eller hende? Er de udelukket fra kærlighed og lykke?

Vi mener ikke, at vi med rette(!) kan tale om rettigheder i denne forbindelse. Det er en velsignelse eller et privilegium, når vi oplever det. Ej heller mener vi, at det kan sidestilles med udlevet seksualitet. Tværtimod mener vi, at kulturen har udhulet kærlighedsbegrebet ved et alt for ensidigt fokus på den seksuelle side af kærlighedslivet.

Kan man ikke bare selv vælge, hvilket køn man vil være?

I en nylig undersøgelse blandt unge i England definerer 25 procent af en repræsentativ gruppe sig som hverken hetero-, homo- eller biseksuelle, men som svingseksuelle. Det er formentlig et udtryk for den accelererende kulturradikalisering, som vi har set siden 1960'erne. Du vælger ganske enkelt, hvem du vil være, når du vil være det, og du orienterer dig ikke i forhold til biologi eller samfundsbestemte normer. Den nye norm er, at der ikke er nogen norm.

Vi respekterer menneskets ret til at træffe sine egne valg, men vil forbeholde os forpligtelsen til at advare mod sådan en udvikling. Grundlæggende mener vi nemlig, at det er en afvikling af det essentielt menneskelige. At det altid vil have store, negative konsekvenser, når vi bevæger os uden for skaberens spilleplade.

Vi mener også, at man i denne sammenhæng kan argumentere ud fra almindelige principper om identitetsdannelse, samfundsdannelse og grundlæggende værdier, som ikke nødvendigvis afhænger af et bibelsyn som vores. Vi tror, at mange både hetero- og homoseksuelle - kristne såvel som ikke kristne - vil dele denne bekymring.

Er det ikke fordømmende, at sige homoseksuel praksis er synd?

Det kommer nok meget an på, hvordan det siges. Men når vi siger synd i betydningen af at ramme forkert i forhold til vores skabelse og grundlæggende essens som mennesker, bliver det nådigt at kunne sætte ord på. I hvert fald for den, som har en erkendelse af, at der er noget, der ikke virker rigtigt, og som derfor opsøger vores hjælp. Dette gælder naturligvis alle former for synd, og det gælder, som tidligere nævnt, en hjælp, som vi alle har brug for, hvad end vi kæmper med.

Når det er en synd, betyder det, at vi er i samme båd og har brug for samme hjælp. Alt efter hvor lang tid vi har kæmpet, hvor lang tid vi har levet i en syndig livsstil, kan det være en længere proces. Men den gode nyhed er, at der er en vej at gå; at der er en Gud, som elsker os betingelsesløst, og at der i opdagelsen og udforskningen af den kærlighed er hjælp at hente for os alle.

Rick Warren har udtrykt det sådan: *Our Culture has accepted two huge lies: The first is: if you disagree with someone's lifestyle, you must fear or hate them. The second is: to love someone means you agree with everything they believe or do. Both are nonsense. You don't have to compromise convictions to be compassionate.*

Der er sikkert mange flere spørgsmål, man kunne stille, og som bliver stillet, men dette er nogle af dem, som vi har kunnet identificere, og som vi har forsøgt at reflektere over i lyset af skabelses- og bibelssyn.

Nedenfor har vi valgt at citere Frank Worthens forslag til 10 konkrete skridt til at opgive en homoseksuel livsstil. Vi ville ikke nødvendigvis bruge hans terminologi, og vi mener ikke, det kan bruges som en universel tilgang til medvandringen med en homoseksuel, som ønsker helbredelse for sin identitet.

Vi mener heller ikke, at det for de fleste vil begynde med en beslutning, men snarere at det begynder med erkendelsen af, at der er noget, som ikke er rigtigt, samt et behov for hjælp - og derefter mødet med Guds betingelsesløse kærlighed i både et direkte møde og reflekteret i et sundt kristent fællesskab.

Når vi citerer det, er det som eksempel på, hvordan nogen, som har mere praktisk erfaring end vi, arbejder med dette.

Frank Worthen's 10 konkrete skridt til at opgive en homoseksuel livstil²

1. Tag en fast beslutning

Det kan lyde banalt, men her begynder det hele. En nagelfast beslutning om, at uanset hvor hårdt det bliver, så står jeg ved, at jeg vil ud af det.

2. Erkend dit problem

Første trin i 12-trinsprocessen, som blandt andet er kendt fra AA, handler om erkendelsen af ikke at kunne styre sit eget liv i forhold til en given problemstilling. Det er udgangspunktet for at modtage hjælp.

3. Modtag hjælp

Vi har brug for hjælp udefra. Ofte falder vi tilbage i den gamle livsstil, når vi føler, det går godt. Så tror vi, at vi selv kan.

4. Gør det almindelige

Mange med en homoseksuel baggrund mener om sig selv, at de er helt specielle og så unikke, at de ikke behøver gøre de 'almindelige ting' som for eksempel at gå regelmæssigt i kirke. Netop derfor er almindelighederne væsentlige i indlæring af den nye livsstil.

5. Få et rigtigt billede af Gud

Mange har et billede af Gud som uretfærdig, og vores faderbillede kan meget let projiceres over på vores billede af Gud. Gud er ikke vred på dig. Han elsker dig. Helligånden er din vejleder og hjælper. Lad ham forny dit sind og dine tanker.

6. Få et fornyet billede af andre

Det er nødvendigt at have gode relationer til dem af sit eget køn, før man kan have det til dem af det andet køn. Lær ikke at udnytte relationerne og misbruge dem til egen fordel, men hav rene motiver.

7. Få et korrekt billede af dig selv

² *10 steps out of homosexuality* - Frank Worthen

Du er værdifuld som person. Hvis man har vænnet sig til at tænke over, om man er tiltrækkende, så kan det være en svær proces at skulle indlære, at man faktisk har værdi uden nogle af disse ting.

8. Forhold dig til autoriteter

Mange homoseksuelle lever i oprør. Der ligger en desperat søgen efter selvværd og selvhævdelse i livsstilen, og den kan man kun komme fri af ved at underordne sig under autoriteter.

9. Få nyt input

Det handler om at bygge en ny livsstil op. Man kan ikke fra det ene øjeblik holde op med at tænke, som man hidtil har gjort, og derfor: det, du vil af med, skal skubbes ud af noget nyt.

10. Stå til ansvar

En støttegruppe er nødvendig og god for dig. Nogle, der bekymrer sig for dig og stiller dig til ansvar for dine handlinger; nogle, som du kan betro dig til. Bryd ud af isolationen og ind i fællesskabet med andre kristne. Her er din nye identitet ikke at være *tidligere homoseksuel*, men *kristen*.

Der er håb i evangeliet. Det tager tre-fem år for de fleste at bryde med homoseksuel livsstil.

Hvordan kan kirken rumme mennesker, som kæmper med eller lever en homoseksuel livsstil, og som ikke nødvendigvis anser den som værende forkert?

Kirkens grundlæggende holdning

Mennesket er skabt i Guds billede og skal derfor altid behandles med respekt og værdighed, uanset om det er personligt troende eller ej. Nogle mennesker er mere ødelagte af en syndig livsstil og dens konsekvenser end andre, men det har ingen indflydelse på deres værdi. Gud elskede verden, og Jesus er kommet for at give et nyt liv til alle, uanset hvor dybt synden har sat sine spor i det enkelte menneske.

Kærligheden til mennesket skal være ubetinget. Forståelsen af nåden giver os evne til at favne vidt og have tro for, at Guds nåde kan forandre alt. Forståelsen af sandheden motiverer os til at konfrontere skadelige motiver, adfærd og holdninger. Nåden og sandheden må gå hånd i hånd, bygget på et fundament af ubetinget kærlighed til mennesket.

Respekten for menneskets frihed til at træffe sine egne valg er en del af kærlighedens udtryk. Det betyder, at vi på den ene side altid ønsker at være åbne og inviterende og præsenterende, men på den anden side respekterer et menneskets ret til at sige ja eller nej og vælge sin egen vej.

Engagement i kirken

Vi mener, at alle, der kommer til kirkens fællesskab og oprigtigt ønsker at deltage, skal mødes med åbenhed og varme. Vi mener ikke, at et menneske, der ikke har gjort op med en syndig livsstil - uanset hvad det måtte handle om - kan være tjent med at skulle involveres i en opgave, hvor han eller hun optræder i en synlig, repræsentativ rolle, som indebærer, at andre forventer, at han eller hun afspejler menighedens værdier, tro og

moral. Vi mener heller ikke, at kirken kan være tjent med det, men der kan være mange andre områder med mulighed for engagement, hvor det er naturligt at være med.

Kirkens lederskab må finde en vej, hvor mennesker bliver favnet, som de er, og samtidigt bliver udfordret til at leve en livsstil, der svarer til Bibelens moral - også på det seksuelle område.

Særlige behov

At opleve homoseksuel orientering og at udleve homoseksuel livsstil har store konsekvenser for selvopfattelse i forhold til hele mennesket, sin egen historik og for alle relationer. Derfor vil vandringen mod en anden identitet også være en intensiv proces, som for de fleste vil kræve meget opbakning, venskab, kærlighed, nærvær og tålmodighed. Dette gælder ikke kun for homoseksualitet, men også for en del andre former for mønsterbrud.

Kilder og litteratur til dette afsnit

I nedenstående kilder er der mange formuleringer, vi ikke står inde for. Derfor er det ikke nødvendigvis anbefalet litteratur i betydningen af, at her finder du guld. Men litteratur, som man ikke er enig med, kan også være gavnlig til at skærpe ens eget ståsted. Det er i det lys, at nedenstående liste skal opfattes.

Allberry, Sam. *Is God anti-gay?* (The Good Book Company, 2015).

Brown, Michael. *Can you be gay and Christian?* (Lake Mary: Frontline, 2014).

Heimbach, Daniel. *True Sexual morality.* (Wheaton: Crossway, 2014).

Mortensen, Jørgen. *Homoseksualitet.*

Shaw, Ed. *The plausibility problem - the church and same-sex attraction.* (Nottingham: Inter-Varsity, 2015).

Silk, Danny. *Culture of honor.* (Shippensburg: Destiny Image, 2009)

Vallotton, Kris. *Moral revolution.* (Shippensburg: Destiny Image, 2010).

Worthen, Frank. *10 steps out of homosexuality* (Love in Action, 1985)

Afslutning

Dette skrift har argumenteret for, at ægteskabet i en bibelsk forståelse kun kan være mellem én mand og én kvinde. Dette udelukker, at man bibelsk set kan indstifte eller velsigne homoseksuelle ægteskaber.

Skriftet argumenterer desuden for, at Bibelen er entydig i sin afvisning af, at homoseksuel livsstil kan være i harmoni med menneskets skabelse. Udlevet homofili er syndigt i betydningen, at det er et udtryk for, at mennesket lever uden for sin bestemmelse.

Det er vigtigt at understrege, at det er en synd på linje med enhver anden synd, man som menneske kan gøre sig skyldig i. Det er vigtigt, at folk, der har en homoseksuel lægning, aldrig mødes med afvisning og fordømmelse, men altid mødes med kærlighed og respekt.